06/03/2023

Αν και φυγαδεύτηκαν με τόσην “ανελέητη φρίκη”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Του Σεβ. Μητροπολίτη Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως & Πολυκάστρου κ. Δημητρίου

Ὁ χρόνος καί ὁ τρόπος μας, ἀλλά καί οἱ συγκυρίες καί οἱ μεταβολισμοί, εἶναι “ὁ χῶρος” τοῦ βίου μας. Κι ἐκεῖ “μέσα” χωροῦν χαρές καί θλίψεις, ὠδίνες τοκετοῦ τῆς ἀτομικῆς καί τῆς κοινωνικῆς μας ἱστορίας, πού ἄλλοτε ἐνθαρρύνουν κι ἄλλοτε συνθλίβουν καί ἀποθρύπτουν. Καί ποῦ νά βρεθεῖ ἰσορροπία καί μέτρο “βιώσιμου χώρου”; Αὐτό ἐμφιλοσοφοῦμε τοῦτες τίς μέρες, “μέ τό φαρμάκι” πού ὅλοι ἤπιαμε καί πρῶτοι αὐτοί πού ἔζησαν τό δράμα καί μᾶς ἄφησαν, ὅπως κι ἐκεῖνοι πού πρόλαβαν καί γλίτωσαν ἀπό τήν τελευταία του σκηνή. Τά λέμε καί τά ζυγίζουμε μέ ρεαλισμό, ἀλλά καί ἐλπίδα ζῶσα “εἰς Χριστόν” σέ προηγούμενό μας δημοσίευμα.

Μ᾽ ἕνα τέτοιο σκηνικό στίς καρδιές καί στό νοῦ σχεδόν ὅλων, προσήλθαμε νά λειτουργήσουμε καί νά λειτουργηθοῦμε, στό Πολύκαστρο καί στό ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀνήμερα τῆς Ὀρθοδοξίας. Καταπικραμένοι, ἀλλά καί ἐστῶτες χάρη σ᾽ Ἐκεῖνον πού μᾶς ἔπλασε καί μᾶς ἔστησε σ᾽ αὐτήν τή διαδρομή τῆς δοκιμασίας καί μᾶς χαρίζει διαρκῶς μαζί Του ἕνα πολύ μεγάλο δῶρο...

...τό δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας νά Τόν ἐπικαλούμεθα, νά Τόν ἐπιποθοῦμε, νά συν-εκκλησιοποιούμεθα, νά Τόν “μεταγγίζουμε” κοινωνημένοι στόν κόσμο μας, νά Τόν

εὐαγγελιζόμεθα μέ τήν νήφουσα πρακτικότητά μας.

Καί σήμερα, “εὐλογήσαμε” (δοξολογήσαμε) τήν μεθεκτή βασιλεία τῆς Ἁγίας Τριάδος “νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων”. Προσκομίσαμε ἄρτον καί οἶνον καί συναγμένη ὅλη τήν κοινωνούμενη Ὀρθοδοξία, Ἁγίους τῆς αἰωνιότητος καί ἀθλουμένους τοῦ βίου, “τήν ἐκκλησίαν Θεοῦ ζῶντος”. Ἀκούσαμε τό Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας καί περιλάβαμε διά ψυχῆς σχεδόν ὁλόγυρα τήν ἐκκλησιαστική μας “καρδιά”. «Καρδιά” μας στή λειτουργική σύναξη ἡ Ἁγία Τράπεζα τῆς διά τῶν ἱερῶν Μυστηρίων “ὁρατῆς συγκαταβάσεως” τοῦ “ἀοράτως συνόντος” Χριστοῦ, χάρη στό ἀεί παρόν καί ζωοποιό καί θεουργικό Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτό μᾶς ἑνοποιεῖ μαζί Του, κι Ἐκεῖνος μᾶς προσάγει πνευματικά, μυστηριακά, ἀληθινά στόν Πατέρα, ὥστε νά “τολμοῦμε νά Τόν ἐπικαλούμεθα” “Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς…”. Καί Ἐκεῖνος μᾶς χαρίζει τή “μέθεξη τῆς βασιλείας Του”, τήν θεία κοινωνία τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ Του.

Ὁ σαρκωμένος Υἱός τοῦ Πατρός εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα ἕως τό παραμικρό μόριο τῆς ὕπαρξής μας καί τῆς ὕπαρξης ὅσων χάσαμε πρόωρα, ἀκόμη καί πυρίκαυστοι, κυριολεκτικά “μή ἔχοντες εἶδος”. Ἡ ψυχή τους, πού ἐκλήθη καί πέταξε σέ ἕναν ἄλλον τρόπο ζωῆς, δέν εἶναι ἕνα “κομμάτι” ἀπό τήν ἀρχική μας φάση-φύση. Ναί· ἡ ψυχή τους φέρει μέν ἔκτυπη τήν (διαχωρισμένη διά θανάτου) ψυχοσωματικότητά της, διά τῆς ὁποίας ἀνεπίγνωστα εἴτε παράταιρα μέ τόσους τρόπους πάσχιζαν “νά κερδίσουν τό λαχεῖο” πού τούς ἀναλογοῦσε, στά εὐμέτρητα χρόνια τοῦ σύντομου βίου τους. Αὐτή ὅμως ἡ συγκεκριμένη-προσωπική ψυχή, μέ πρόσταγμα Θεοῦ, θά ξαναβρεῖ πιό ἀκέραια, ἀναστημένη (ξαναστημένη) τή θρηνώδη σήμερα ψυχοσωματικότητά της καί θά μετρηθεῖ —ὡς οἶδεν ὁ Θεός— γιά τίς ὁμοιοσύνες ἤ τίς ἀνομοιότητές της πρός τόν Κύριο.

Γι᾽ αὐτό καί πασχίζουμε σάν μιά μεγάλη ἀγκαλιά ὄντως ἀγάπης ἐμεῖς οἱ ἐπιζῶντες τοῦ βίου οἱ ἱκέτες, ἀπό οἰκέτες φθορᾶς νά τούς ἀνάγουμε ἱκετευτικά ὁλοέν καί περισσότερο σέ οἰκείους τῆς Ζωῆς.
Αὐτό ἔπραξε **ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος** καί ὅλοι οἱ ἀνά τόν κόσμο Ὀρθόδοξοι. Αὐτό παρήγγειλε νηφαλίως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος μέ τήν Ἱερά Σύνοδο. “Ἔπαρση χειρῶν” καί “κλίση γονάτων”, ὥσπου ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποί μας πού ἔφυγαν νά προσορμισθοῦν στήν “ποθεινή πατρίδα”, στήν “ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων τῶν ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς”. Νά μήν χαθοῦν πλέον, ἀλλά νά τό χαροῦν, πού ἔφυγαν, κι ἄς φυγαδεύτηκαν μέ τόσην “ἀνελέητη φρίκη”.

Αὐτό πασχίσαμε κι ἐμεῖς νά θυμίσουμε σέ ὅλη τή μητροπολιτική μας ἐπαρχία διά τῶν Ἐφημερίων, κατά τήν παραγγελία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Δεήσεις καί μνημόσυνα, ἱκεσίες καί μεθικεσίες. Ὄχι γιατί ἦταν κοντά μας τά Τέμπη, ὄχι γιατί πάλιν ἐκεῖ

πρίν μερικά χρόνια εἶχε στηθεῖ ἄλλο ἕνα “σκηνικό τρόμου”, ὄχι γιατί κι ἐμεῖς σάν Ἐπίσκοπος περάσαμε ἐκεῖ ἀπό μιάν ὁριακή φρίκη. Κυρίως, γιατί μάθαμε καί διδασκόμαστε στήν πράξη ἀπό τούς Ἁγίους νά γινόμαστε “μιά ἀγκαλιά” γιά “ὅλον τόν Ἀδάμ”.

Μέ τέτοια βιωματικήν αἴσθηση καί προτροπή πρός ὅλους, τελέσαμε τό Μνημόσυνο τῶν βιαίως ἀπό τά Τέμπη ἀποιχομένων νεκρῶν μας. Καί τούς “παραδώσαμε” ὡς Ἐκκλησία στόν Κύριο τῆς λειτουργικῆς παρουσίας, γιά νά τούς καθαρίσει ἐν Ἑαυτῷ καί νά τούς ἀκεραιώσει ὡς μέλη τοῦ προσδεομένου Του σώματος. Ἀπό οἰκέτες νά τούς μεταποιήσει σέ οἰκείους. Ὡς κεφαλή τοῦ δικοῦ Του “Σώματος” (ὅπου ὅλους τούς βαπτισμένους χριστιανούς ὀρθοδόξους φιλανθρώπως μᾶς “καλεῖ κατ᾽ ὄνομα”, τ.ἔ. μᾶς ποιεῖ, μᾶς προσκαλεῖ, μᾶς συγκαλεῖ, μᾶς ἀνακαλεῖ)... Ναί, σύνολο τό Σῶμα Τον παρακαλοῦμε νά μήν ἀφήσει αὐτά τά μέλη μας, τά μέλη Του, ἀλλά νά τούς ἀκεραιώσει μέ τή χαρμοσύνη τῆς θείας Του προσδοχῆς. Να προσδεχθεῖ την ἀκούσια ἀπόθλιψη μέχρι τοῦ ἐσχάτου λείμματος τῆς σωματικότητάς τους ὡσάν ἀκουσιο-εκούσια δική Του προσδοχή καί πιστεύουσα παραδοχή και προσδοχή.

Ἄλλο μυστήριο κι αὐτό! Μυστήριο μαρτυρημένης ἐλπίδος γιά τούς οἰκείους, μυστήριο πνευματικῆς εὐφροσύνης γιά τούς καταθλιμμένους ὅλης τῆς χώρας. Μυστήριο ἐλευθερίας “δράσης” τῆς συλλογικῆς μας σαρακοστιανῆς ταπεινοσύνης καί μετάνοιας καί ἀγάπης καί νηστείας ὑπέρ τῶν ἀποιχομένων ἀνθρώπων μας, τῶν συγκεκριμένων συν-ανθρώπων μας, πού κι αὐτοί πιστοποιοῦσαν το δικό μας “συν” τῆς συλλογικῆς ἀνθρωπινότητος. Μέ ἐναργέστερη ἀπό τή φρίκη αὐτήν τήν ἀνθρωπιά, “κραυγάζουμε” ὡς συμμέλη τοῦ Σώματος πρός τήν Κεφαλή μας: ὥστε νά τούς γλιτώσει ἀπό τά “βαγόνια τοῦ αὐτεγκλωβισμοῦ στήν ἀπώλεια” καί νά ἐλεηθοῦν μέσα στήν εὐρύχωρη “μεγάλη καρδιά” ὅλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Κι ὁ Χριστός μας, πού μᾶς τό ἐμπνέει, πῶς νά μᾶς ἀπαρνηθεῖ αὐτό τό “σταύρωμα τοῦ χρόνου καί τοῦ τρόπου μας”, σέ “χῶρο αἰώνιας εὐρυχωρίας” ἐν Ἑαυτῷ γιά τούς ἀδελφούς μας; Δέν γνωρίζουμε. Ἐλπίζουμε καί δέν θά παύσουμε νά δεόμεθα γιά τό ἔλεός Του.

Αὐτό θελήσαμε νά “μεταγγίσουμε” κι ἐμεῖς ὡς λειτουργημένο καί “μεταλειτουργικό” ἦθος, στή φετινή Κυριακάτικη σύναξη τῆς Ὀρθοδοξίας καί ὀρθοπραξίας, στήν Ἁγία Τριάδα Πολυκάστρου.
Δέν πανηγυρίσαμε. Δέν πραγματοποιήσαμε τήν προγραμματισμένη καί καθιερωμένη ἄλλοτε μεγάλη λιτανεία ἀπό τή μιά πλατεία ὥς τήν ἄλλη, εἴτε τήν περυσινή στήν περίμετρο τοῦ ναοῦ. Και οἱ Ἱερεῖς μας σέ ἄλλες Ἐνορίες περιορίστηκαν μέσα στούς ναούς, καί μᾶς ἐπισυνέτρεξαν ἀντιπροσωπευτικά ὅσοι πρόλαβαν.

Ὁ Ποιμενάρχης καί οἱ συλλειτουργοί καί οἱ ἄρχοντες τοῦ Δήμου, τῆς Ταξιαρχίας καί τῆς Ἀστυνομίας ἔνστολοι, καί προπαντός πλῆθος συνεκκλησιασμένων, ὡσάν ἔμψυχοι ναοί, μέσα στόν καθαγιασμένο χῶρο τοῦ ναοῦ, ὑψώσαμε πρός τόν Κύριο τήν εἰκόνα Του ὡσάν κραυγή (σύ εἶ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἴδαμεν...), τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας (ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...), τοῦ Τιμίου Προδρόμου καί ἄλλων Ἁγίων, ἀπότμημα ἀπό τήν Κάρα τοῦ ἁγίου Ραφαήλ κι ἐλάχιστο ἱερολείψανο τοῦ ἑορτάζοντος νεομάρτυρος Γεωργίου τῆς Ραψάνης (πρεσβείαις τῶν Αγίων σου...). Λιτανευτικά ὑπέρ ὅλων καί γιά τήν οἰκουμένη καί προπαντός γιά κείνους τούς τωρινούς πού δέν φεύγουν ἀπό τήν καρδιά καί τό μυαλό μας.

Ὅμως, θελήσαμε νά κρατηθοῦμε ἀπό τή συλλογική ἀπόθλιψη καί νά ὑποδείξουμε μέ τό λόγο μας “ὁδόν εἰς σωτηρίαν”, τήν πρόταξη τοῦ Εὐαγγελίου καί τήν ὕψωση τοῦ Σταυροῦ.
Ἡ ἀφόρητη τραγωδία, παραμονές τῆς Ὀρθοδοξίας, εἴθε νά γίνει ἀφορμή ἀνάνηψης σέ ὅλους μας.